

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
 NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa I. López Bernagoi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
 TELÈFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANER. 1'90

“Neutralitat!”, exclama el nostre tío;
 “Pau!”, va dient el governant de pega...
 Y, en tanto, el mundo sin cesar navega
 por el piélago inmenso del vacío.

L'obra del règim

D'ençà que la monarquia va ésser restaurada a Espanya, s'ha gastat en Guerra i Marina tant o quasi tant com a Italia. Actualment el país paga cada dia més d'un mil·lioni de pessetes sols per a l'exèrcit de terra. El pressupost va creixent, i aviat haurà de pagar el país dos mil·lions diaris.

Després d'aqueixos gastos enormes, resulta que Espanya no té exèrcit, que està absolutament indefensa. Hi ha molts milers de soldats. Hi ha oficials, quefes i generals en abundancia. Però l'exèrcit, el veritable exèrcit, no existeix. Manca material de guerra: fusells, canons, municions de tota mena. Els batallons espanyols, segons en Garcia Prieto ha confessat, són avui xarangues amb escolta; i si, com proposa el general Echagüe, se suprimeixen les músiques militars, tindrem escoltes sense xaranga.

Doncs, i els mil·lions que s'han gastat? S'han fet servir quasi tots per a personal, per a plantilles excessives i inútils. Segons ha declarat el comte de Romanones, al ministeri de Guerra d'Espanya hi ha més personal que al d'Alemanya. Els ordenances formen un batalló, amb els seus quefes i oficials.

Si el poble està despert, ha dit en Pau Iglesias, les denúncies que aquests dies s'han fet al Congrés provocarien una revolució. Però el país dorm—si és que no ha mort—i tot seguirà com fins ara, amb reformes o sense.

Després de les eleccions La glorificació

de Miss Cavell

Ua està elegits els homes que amb més o menys bona voluntat, substituiràn, des de any nou, als que surtin del Consistori més o menys tips. No creiem que l'Ajuntament millori gran cosa, i és probable que continuïn els despilfarros, la imprevisió i el desgavell, que han estat la característica de quasi tots els Ajuntaments de Barcelona.

Malgrat els jòcs malabars que fa *La Veu*, han votat en aquestes eleccions menys electors *verdaders* que en les eleccions anteriors, poguent-se afirmar rodonament que no voten una meitat dels ciutadans que tenen dret a fer-ho. És veritat que dugues quintes parts dels noms que figuren en les llistes són morts, ausents o imaginaris, però també és cert que la meitat d'ells han sigut utilitzats per les rodes de tots colors que diumenge funcionaven.

La *Lliga* ha perdut vots; fent tota mena de vergonyoses coalicions i de repugnants combinats, ha sumat els mateixos sufragis que va obtenir, quan sola, en les eleccions municipals del 1913. Els republicans han perdut vots; units nacionalistes i radicals, no han pogut reunir els que obtingueren en les anteriors eleccions. La verdadera opinió republicana, la que no freqüenta casinos, ni pretén empleus, ni porta la maleta als prohoms, ni envia solts als diaris, ni desitja galons, no va recórrer amb entusiasme la candidatura confeccionada i va creuar-se de braços. Sortosament per a la causa republicana, la poca habilitat de la *Lliga* a l'ajuntar-se porcament amb l'odiosa *Defensa Social* i amb l'asquerós jaumisme, va treure del seu retraïment a bon nombre de bons republicans, poguent lograr-se un resultat falaguer del que, malgrat alguns dels nou elegits, ens alegrem amb tota sinceritat.

Aquella mà esquerra que tothom regoneix a la *Lliga* per a portar l'aigua al seu molí, ha fracassat aquesta vegada. En la lluita passada, al juntar-se amb tota mena d'elements, ha perdut l'honor i unes quantes actes. Anant bea sola haguera guanyat les minories del districte setè.

En tot aquest enrenou, lo més de lamentar és que entre els desacerts de la *Lliga* i el poc tacte dels directors de la política republicana, els monàrquics i els jaumins tornen a manifestar-se en les coses del nostre Ajuntament. Ja hi ha una parella de lliberals romanonistes, una de lliberals demòcrates i una de jaumins. Si aquestes parelles resulten de cria, correm perill de que'l caciquisme invadeixi novament la nostra Corporació municipal.

Si és una habilitat de la *Lliga*, creient que a Cà la Ciutat podrà fer com a la Diputació, és possible que s'equivoqui i que algun dia sàpiga els perills que porta la cria de corbs.

JEPH DE JÈSPUS

L'Ajuntament de París ha resolt elevar un monument a Miss Cavell, l'heroïna anglesa de Bruxelles. Com me deia un amic, aqueix monument hauria de consagrar-se a la memoria de totes les víctimes civils d'aquesta guerra. Les víctimes militars, la generosa joventut qui mor exercint una feina bèl·lica que no ha provocada, mereix un veritable temple, més que un monument. I mireu: se m'acut una idea: l'obra de la llibertat política necessitava tal volta aqueixa ofrena voluntaria de sang heroica, per a compensar i expiar la sang en que va ubriagar-se la Revolució. L'autocràtic monàrquic d'Alemanya ha venjat amb escriure la obra de 1793...

Però Miss Cavell encara té una més tendra i genuïna significança: és el símbol immortal de la Feminitat sacrificada pels barbres: és una forma (*Forma* en el sentit teològic) de l'Etern Femení, és la Femella Dolorosa, és una hostia de redempció per a les febleses de totes les feminitats. En el seu martiri hi ha un no sé què de rescat. No és una màrtir: és la Màrtir. El seu suplici ha aconseguit reduir a plasmació viva i visible les innúmeres i desconegudes morts de les altres víctimes de la barbarie tedesca. Els pobles, apiadats, han vist l'horrible escena, i el gran cor universal s'ha commogut, sota les terres anheloses. Han seguit aquelles hores de passió, de Passió també teològica, en que es consumava, per a no sé quins poders infernals, l'holocauste d'un Anyell de Pasqua. Han seguit la noble intervenció del ministre americà en les hores d'angunia; han imaginat el moment definitiu, irreparable; han vist caure, en desmai suprem, a l'heroïna encara ilessa; han vist avançar-se-li l'oficial i disparar-li a terra i sobre'ls polsos delicats, sobre els primers cabells, el revòlver... Des d'aleshores aquella dona era la Fembra de l'elecció en qui morien totes les fembres anònimes dels territoris invadits. La porpra del seu cap obert era una unció. Tot un poble d'ombres la seguia, com un corteig, a la seva entrada en la Mort, i per ella, sols per ella, cobrava immortalitat. Eren les dones qui batejaven de sang innocent Flandes i la

Valonia, la Picardía i la Lorena francesa, les Ardenes i la Champagne, l'Artois i la terra d'Argona. Era la munió femenina qui barrejà de sang el seu plor, i caigué sota les runes de la casa, sota les cendres del fogar on la propia nació moria. I ella, Miss Cavell, l'esquellida, la de les blanques toques, la de l'esbeltesa virginal, redimí també amb el vi de les seves venes la feminitat profanada de les vilès profanades també; i la puresa de Miss Cavell compensava els ventres fecundats horriblement per l'enemic. En aqueixa donafrena, en aqueixa presentalla propiciatoria, s'encarnaven també, per a pendre vida eterna en la mort momentania, les víctimes infants, com si ella, verge i mare, les hagués portades al paradís de l'immortalitat en les entranyes pures. I se salvaven de l'oblit en Miss Cavell les víctimes assassinades fredament en les ciutats franceses, angleses, russes, des de'ls aires, pel vol infame dels aeroplans, a l'etzar de les vies.

Miss Cavell! Ella congria encara una altra compensació: la de la frevolitat femenina, la de les dones eternament admiradores del fort i del violent, sirventes espontànies de la puresa, enamorades qui segueixen, com encantades per un rastre brillant, la carroça del vencedor. Ella expia la crueltat inconscient de tantes ànimes femenines qui, a l'hora actual, envien cruelment un amorós desig a la cavalcada dels hulans de Guillem.

**

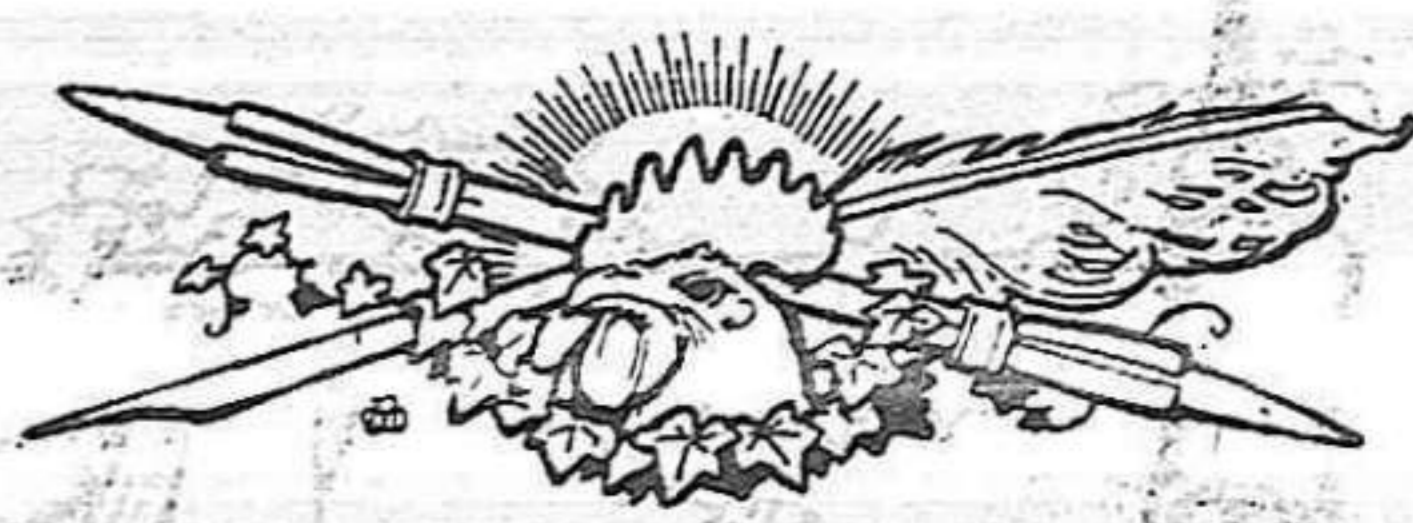
Germania en aquesta guerra està deixant per molt temps una ombra negra sobre el prestigi de l'humanitat; però dins la seva transgressió de tot valor espiritual tenia una sinistra bellesa, una innegable sublimitat: la del cataclisme. La força, fins quan destrueix catedrals i arrasa exèrcits, és bella, fins quan ataca contra raó i dret, és gran. Té una vigorositat de diluvi. Però és indigna i repugnant quan devora les delicadeses. Una ventada qui sega les selves de roures o fuetaja els oceans és sempre un espectacle grandios; però un ogre empolainat qui martiritza damisel·les és una innoble lletjura.

El món enter s'ha extremat a la noticia del fusellament de Miss Cavell; i és que el món enter ha sentit l'esglai del contrast entre la víctima pacífica i l'incontrastable matador. L'huracà s'ha encarnitzat en la flor. I tot quan hi ha en nosaltres de dormidés ancestralitat cavalleresques s'és deixondit per a allargar una mà impotent a la blanca heroïna llunyana, a la rossa anglesa plena de dolces suavitats, que la mort mateixa no pogué coronar d'horror.

**

El monument de Miss Cavell serà sempre un *remember*, una memoria d'aquestes diades negres per a les multituds que vinguin després de la nostra propia multitut, ofegada en una mar de sang. Rescatarà també els altres monuments usuals, exigits a la gloria dels formidables assassins de pobles, especie de Déus de sang, a qui oferim un present de por... I quan els nostres fills alcin la mirada envers l'imatge apacible d'aquella dona, pensaràn que la seva recordança és una evidència perennal de que la gloria guerrera sol comprar-se al preu de la deshonra i de la vergonya.

GABRIEL ALOMAR

Un tipo original

El meu amic Jim, tot ho fa al revés de les altres persones. Quan ha de concórrer a un casament, es posa corbata negra i gasa de pam i mig al berret de copa. Mentres s'està celebrant la cerimònia nupcial, ell, en un recó de l'església, vinga plorar i gemegar com un vedell que hagués perdut la mamella; i, quan l'acte està ben llest, se apropa als nuvis i estrenyent-los efusivament les mans, corprès per una sincera emoció, els diu:

—Us acompanyo amb el sentiment.

El meu amic Jim, tot ho fa al revés de les altres persones.

Quan assisteix a un enterro, veureu que's vesteix amb els trajos més llampants; sabates blanques o rosses, corbates violades i guants vermells. Ademés, s'acostuma a posar un clavell al trauc. Mentres els capellans canten el *Dies iræ*, ell, vinga xiular el couplet de moda; camí del cementiri, en el cotxe, conta xistos als parents del mort i, quan aquest ja és tapat a dins del ninxo, s'apropa al cap del dol i li diu amb un somris:

—Per molts anys; que sigui l'enhorabona.

El meu amic Jim, tot ho fa al revés de les altres persones.

Quan és l'hora de dinar, sigui allà on sigui, tant si es troba a la fonda com a casa seva, el seu menú sempre és el mateix: de primer una copeta de cognac, després el café, després els dolços; el rostit, la verdura, el peix, la vedella amb pesols, la carn d'olla, l'escudella i, per postres un vermouth amb olives *rellenas*.

El meu amic Jim, tot ho fa al revés de les altres persones.

Quan vé la caiguda de la fulla, que'ls dies s'escursen depressa i comença a fresquejar, veureu que ell es va alleugerint de roba. Es compra un trajo d'alpaca i, a mida que anem entrant cap al hivern, ell va suprimint roba, ara l'ermilla, ara els calçotets, fins que per allà als voltants de Nadal es decideix a sortir de casa sense camisa i ventant-se amb el ventall de la cuina.

El meu amic Jim, tot ho fa al revés de les altres persones.

Al pic del estiu, quan el sol pica més fort, s'abriga amb un rus d'aquells tan petits, fa grans caminades peis deserts, beu coses calentes i es tanca en llocs on sab que hi han estufes ben enceses...

Quan veu que'ls núvols senyalen pluja, ell surt de casa amb el bastó, canya pura de la India.

Quan ix al carrer i s'adona que fa una serena d'ull de peix i un sol que tot ho estabell, se'n entorna a casa, demana el paraigües a la dona, l'obre i se'n va carrer enllà amb el paraigües obert.

El meu amic Jim, tot ho fa al revés de les altres persones.

Per cert que feia bastant de temps que no sabia res d'ell, quan l'altre dia se'n va acudir anar-ne a preguntar a casa d'un amic seu i me:

—Quines noves tens d'en Jim?

—Bones; trempat com sempre.

—I què?... Encara és tan original?

—Sí n'és!... Figure't que encara és l'hora que no ha donat cap lliçó d'estrategia militar an en Joffre!

—Sí, vaja... Tot al revés de les altres persones.

WILLY

LOS GRANDES PENSADORES

VICTOR HUGO

PÁGINAS ESCOGIDAS

0'50 pesetas

Pensamientos emigrantes

DECÍA en mi artículo de la semana pasada, que yo no estoy ya en Barcelona. Voy a explicar someramente por qué me he ido de la ciudad de Montjuich. En España las cosas cada vez se ponen peor. Las golondrinas buscan su mijo, buscan su comida y no la encuentran. Y como no la encuentran, se van. Esas golondrinas emigrantes son nuestros jornaleros, son nuestros braceros, son nuestros productores, que se llevan dentro de su faja y de su calzón corto las pocas ganas de trabajar, los pocos alientos que le quedan a la raza. Pero además de esos estómagos emigrantes, además de esos buchecos famélicos, además de esa carne miserable que pide pan alargando el cuello, hay en España otras aves que también se ven obligadas a buscar tejados más altos para hacer su nido, a buscar cielos más claros para volar. Esas golondrinas son los pensamientos que, encontrando demasiado estrecha la jaula de la ley en que se los ha recluido, se rompen la cabeza y las alas contra el techo y contra los barrotes de su encierro, mirando de abrirse una ventana para salir y para lanzarse en el gran espacio infinito y azul.

Uno de esos pensamientos emigrantes y voladores es el mío. Puedo afirmarlo sin miedo a que nadie me desmienta. Unos cuatro años hará que escribo y que intervengo en la política de mi patria. El primer año, para evitar que me metieran en la cárcel, me vi obligado a escaparme al extranjero. El segundo, me mamé mes y medio de prisión en la Celular de Barcelona. El tercero, me pasé setenta y cinco días encerrado en las cárceles de Barcelona y Zaragoza, y si Dato no llega a dar la amnistía, mis harapos olerían hoy, como los de Blanqui, a humedad de calabozo i a basura de presidio. Finalmente, este año, he tenido que huir, para que la justicia no me cazara, para que la justicia no me cogiera de nuevo en sus redes. Hago constar esto, en primer lugar, para alabarme y luego para que el ver anotadas en letras de molde, aunque sea por mí mismo, mis buenas acciones y mis servicios a la causa de la salvación de la humanidad, mitigue mis angustias y proporcione consuelo a los que me quieren. Como se ve, tengo una excelente hoja de servicios, tengo un buen expediente académico. El fin de una carrera tan brillante es la horca o un 13 de Octubre. Pero siendo la muerte fatal lo que hay que procurar es que sea noble y gallarda. Ya lo sabes, pues, lector. Yo no estoy ya en Barcelona. Tenía necesidad de decirte es-

to, porque la prensa me distingue, a mí con un desprecio especial y no se habrá cuidado de comunicártelo. Si hubiera entrado en la ciudad o salido de ella un obispo o un torero, ya sería otra cosa. Ensuciémonos en la prensa y en los que la redactan.

Te participo también, lector, que me he tenido que largar de Barcelona, porque el juez de la Universidad decretó el otro día mi detención por haber publicado un artículo subversivo en *El Insurgente* y porque de aquí a Navidad tenía señaladas cinco vistas de otras tantas causas por delito de imprenta. Te advierto esto por si te encuentras en la calle con uno de esos amigos que lo quieren a uno tanto y te cuenta que me he tenido que marchar por haber apuñalado a alguno o por haber reventado algún piso o descerrajado alguna caja de caudales. No es que yo no sea capaz de cometer un crimen. Pero no me da la gana que me calumnien atribuyéndome alguna fechoría vulgar.

Ultimamente, te hago saber que el dinero que he gastado en el billete de tercera que me ha traído a París y el que gasto en comer, beber y vivir pobremente aquí, no procede del Gobierno Civil de Barcelona ni me lo ha dado la policía. Digo esto, por si algún correligionario felón o algún papelucho calumniador hubiera echado a volar ese pato, como cuando se marchó Pintado.

Y nada más. Nada más, sino decirles a esos hombrecillos de Estado que nos obligan a emigrar, a esos políticos que cuando no violan la Constitución le remangan las faldas todo lo posible, decirles que siempre han sido inútiles todos los esfuerzos que se han hecho para amordazar el hocico rugiente de una revolución, y que el día que podamos convertir en hombres y en ciudadanos a esa masa insípida de maricas que ellos gobiernan, ya verán, ya verán...

ANGEL SAMBLANCAT

París, octubre de 1915.

De llautó

A tenim nou Ajuntament, acabat de fer i encara sense estrenar. Es a dir encara no ha caigut sobre dels seus il·lustres components el pes feixuc del descredit. Però no ens desanimem, que ja caurà, ja!

Per ara els aficionats a la política municipal, que és una *afició* tan carregosa com una altre qualsevol, s'han de contentar en fer pronòstics i conjetures sobre lo que faràn o deixaràn de fer els Fulanos i Menganos que han sigut elegits.

Una altra ocupació més agradable poden alternar i àdhuc alternen amb aquesta, la de contar anècdotes i succeïts d'Ajuntaments anteriors, que demostren palesament l'idiocràcia del molt noble i molt magnífic Ajuntament barceloní.

D'entre tots els fets i succeïts ara trets novament a llum per la memoria intencionada dels maliciosos, un n'hem triat de tant graciós i capressiu que tanca per si sol tot el concepte que al poble li mereix la regidoria.

Se refereix a un cèlebre Consistori d'anys enrera i succeï el dia de la constitució del mateix.

Amb la solemnitat del acte, el Saló de Cent, resplandia. Mudats, emocionats i pàl·lids, els nous regidors ho miraven tot, astorats alguns i altres amb aire de suficiència i dominació.

La cerimònia s'anà desenrotllant segons

la enfarfegada rigidesa dels seus tràmits i el públic — bastant nombrós — seguia atentament totes les incidències.

Un dels nous regidors, un d'aquells per els qui podem dir que's feia la festa, un moment determinat, s'entretenia en examinar un escut que apareixia rematant el respatllar de un silló. Allò semblava interessar-lo. Mirava i remirava i finalment començà a tocar-lo i a gratar...

Un del públic, aleshores, cridà des de son lloc:

—*Són de llautó! No val la pena!*

Les rialles fóren generals.

* *

Doncs lo més trist, es a dir, lo trist—perquè fins ara tot ha sigut alegre—és que tot aquell Ajuntament i els que'l seguïren, també ho fóren de llautó, tampoc valgueren la pena.

I aquest nou, com serà? Ja hem vist que poc o molt (sempre més de lo que mereixia) la gent s'ha preocupat de votar-lo, i ara mateix estem veient que ja comença a preocupar-se de lo que farà.

Nosaltres, a qui els molts desenganys soferts ens han fet una mica excèptics (sempre menys de lo que deuríem ésser-ho) voldríem que al acabar la seva tasca no haguessim de cridar al tribunal popular que pretengués examinar-lo:

—*No val la pena. Es de llautó!*

Molt ens temem que aixís ho haurem de fer.

I consi que sempre seria un millor comiat que'l que's mereix el que ara acaba.

Amb això, quedem entesos. A la primera que'ns clavin ja'ls podrem dir que'ls hi hem vist el llautó.

MARCEL

Després del triomf del candidat jaumi

El jove congregant.—Ja ho zab, mozen Pau, que'l *dumenge* vaig votar zet vegades pel zenyó Zoler.

Mossèn Pau (donant-li un copet a l'esquena).—Això m'agrada!... Això m'agrada!...

Les dues ànimes

En la tragedia espantosa que empapa de sang la terra, en aquesta cruenta guerra que un monstre va llençà al món, clarament es manifesten amb el foc dels ideals, dues tendències socials lluitant en lo més pregón.

L'una, inspirada en la vida, per ella alient i treballa, l'altra, inhumana, batalla amb el séu luctuós dalit;

l'una, digna i generosa, és per la pau que guerreja, i de l'altra sols l'enveja aviva el foll esperit.

Es aquella, de la França l'ànima dolça i serena, que de civilitat plena del ver progrés es conhort;

aquesta altra, bel·licosa, és de la raça germànica, la despòtica i vessànica sembradora de la mort.

Aquella, amb la democràcia, vincula al món l'ardiment, guiant el séu sentiment la força de la raó.

mes aquesta, despectiva, amb tot lo sentimental, fonamenta el séu ideal en l'espasa i el canó.

L'una ha estat prop de mig segle treballant sense descans, per principis tan humans com són la pau i l'amor,

mentres l'altra preparava ses macabres intencions, amb armes i municions per imposar el terror.

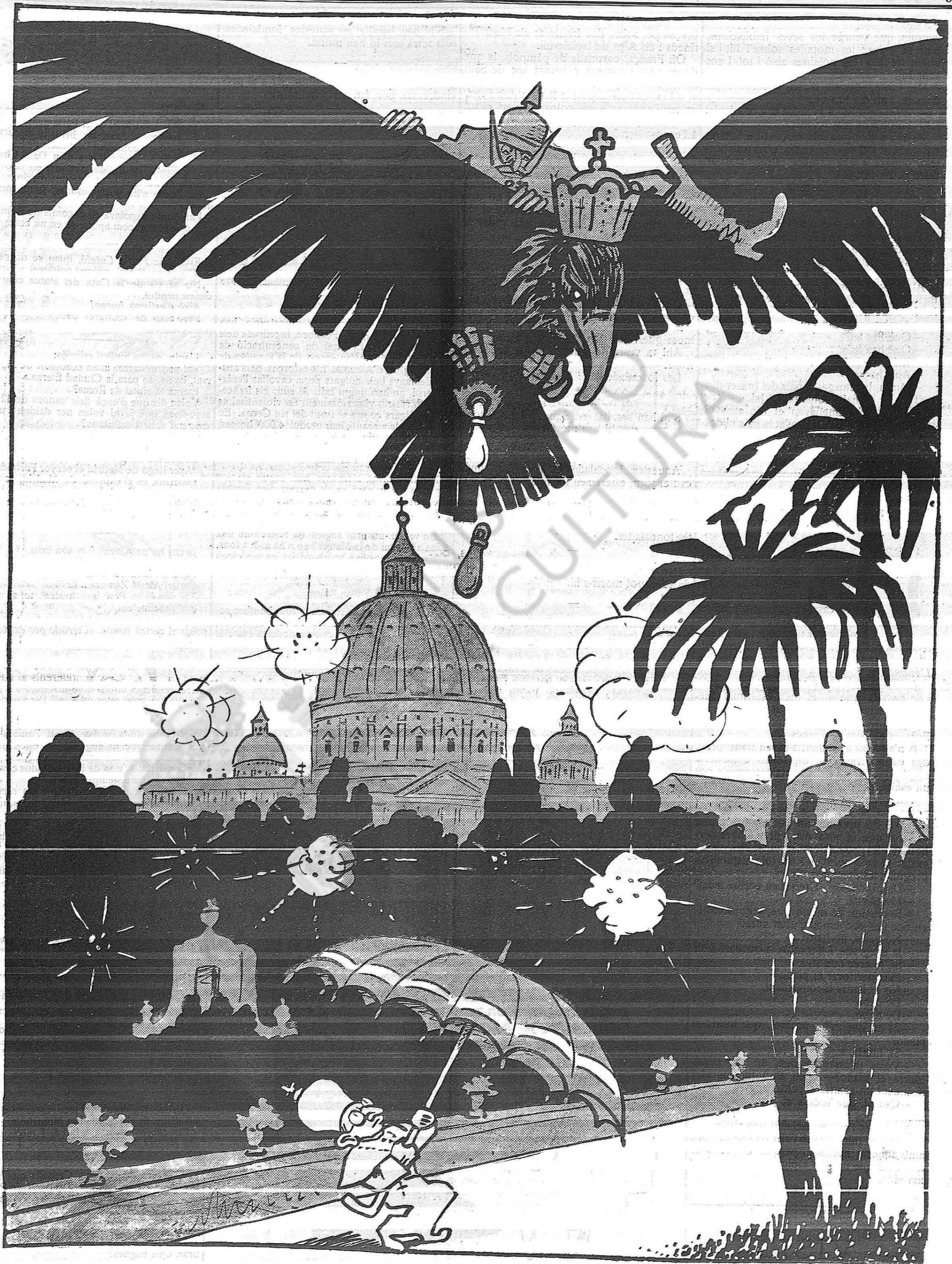
Aquella, expandint arreu el sentiment pacifista, la cultura moralista que agermana tots els cors,

per sa bondat soberana, amb ella viu i es confón el modern ideal del món de fins emancipadors.

En tant, l'ànima teutona, fent-se odiosa a totes parts, que, amb les seves males arts, va imposar-se a l'Austria-Hongria,

ha procedit de manera que al cap d'un any de lluitar no ha pogut simpatitzar més que amb la infel·lix Turquia.

PEPIS

«Un aviatik ha llençat bombes damunt de Roma»

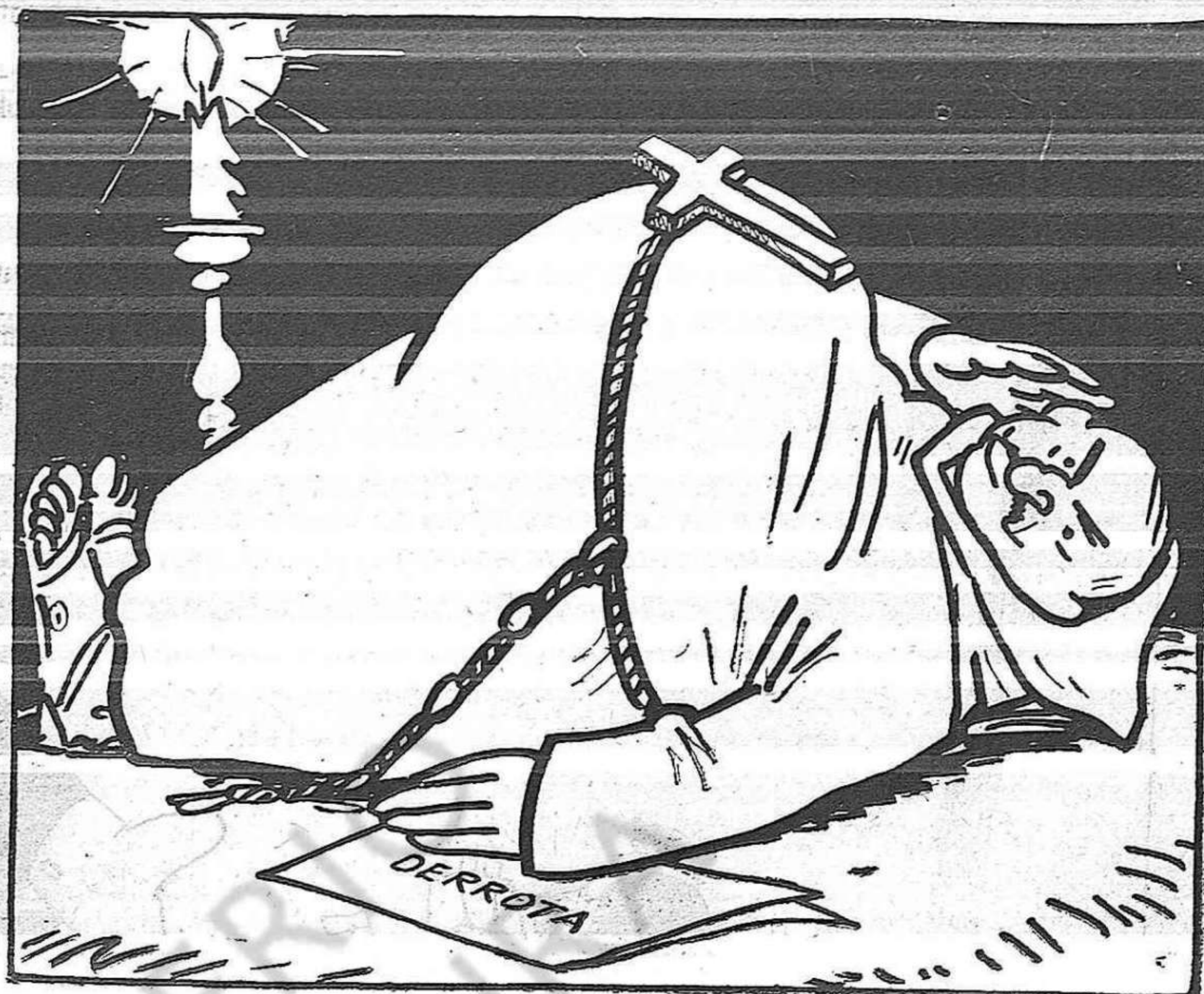
(Telegrama dels diaris)

Benedicte.—Què feu desgraciats?... Mireu que això és la Ciutat Eterna
L'aligot.—Doncs ja'ns hi hem *dinyat!*

Lo més característic de les darreres eleccions

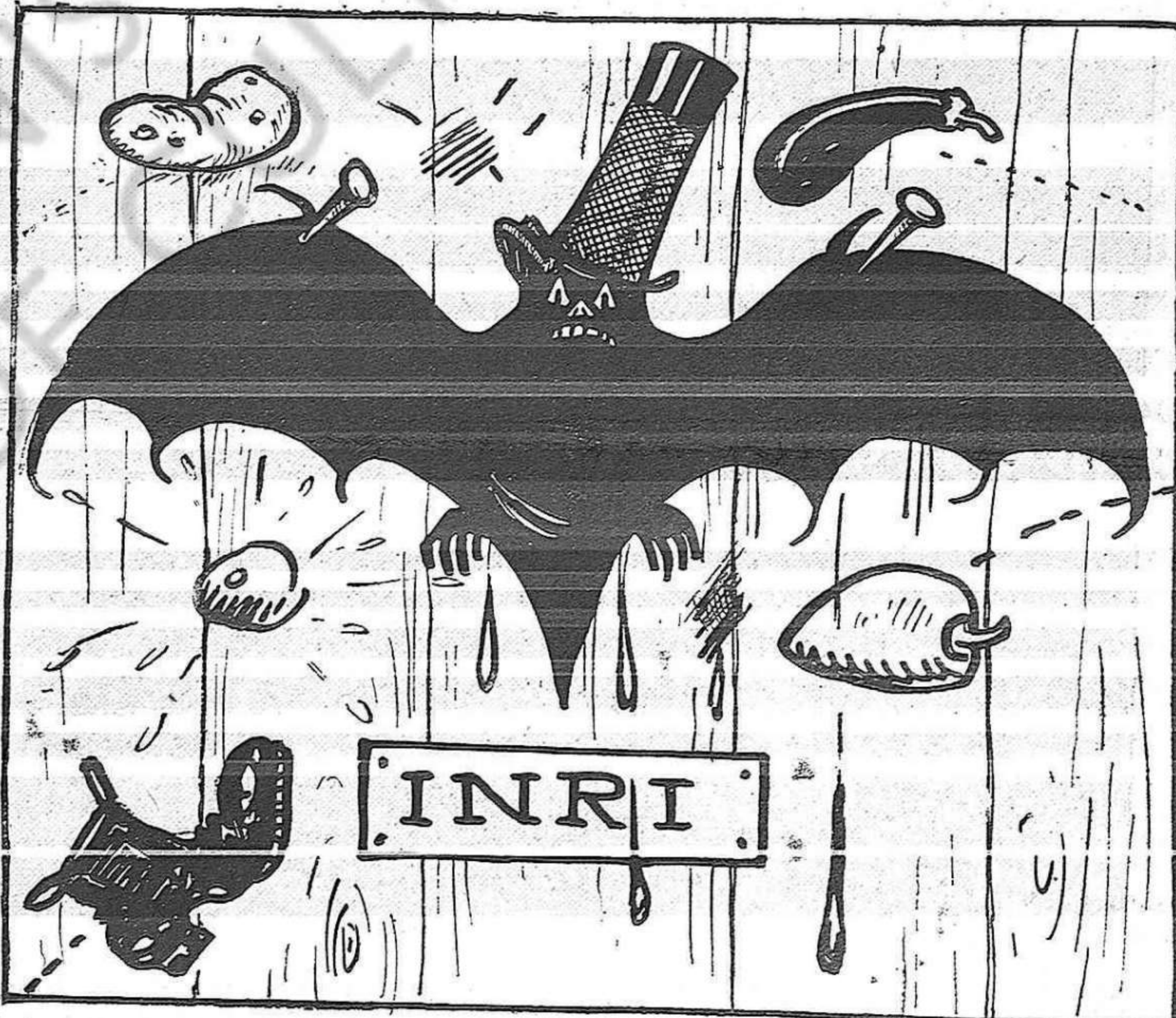
En Lerroux (parodiant a Safo).—Adéu, adéu, Barceloneta!

En Corominas (parodiant a Sant Francesc).—De tot s'ha de donar gracies a Deu!... Encara soc diputat!...

En Pol de La Veu (parodiant-se a ell mateix).—Rellamp, quina encepegada!

La Defensa Social (parodiant a Crist).—Perdoneu-los, Senyor... que ja saben lo que's fan!

Això és lo que's diu tot-hom, estranyat. I qui més n'està estranyat és el candidat d'errotat. Després diràn que val més caure en Gracia que ésser graciós!

En Weyler ha manifestat, extra-oficialment, que és gran partidari de l'establiment de les zones franques.

Es clar, com que ell ja fa temps que'n té dugues d'establertes: una a Sant Quintí i una altra a Mallorca...

I totes dugues d'ús particular!

Ara resulta que'l regidor electe senyor Gili i Roig és maurí.

Home! Si que s'ho duia callat! És que tenia por de no sortir, si ho declarava massa?

Es veu que no li agrada al senyor Gili que li surtin els colors a la cara. Però, per a evitar això, hi ha un remei radical: no ésser maurí.

Si encara hi és a temps—que ho dubtem—ho pot provar. No li farem pagar res.

Si el senyor Gili és maurí, en canvi, un altre regidor electe que's diu Mauri... és lliberal.

Estranyeses de la vida o trapaceries d'en Romanones!
Vagin-t'ho a averiguar!

En Dato va fer qüestió de gabinet l'aprovació de les reformes militars.

Caram! Què passarà?
Com sempre, en Romanones és l'amo de la situació.

Nosaltres creiem que, tractant-se d'aquest assumpte i d'aquest Govern, no havia d'ésser qüestió de gabinet, sinó d'Espada.

EN PREPARACIÓ

ALMANAC

DE

La Campana de Gracia
PER A 1916

ENDEVINALLES

XARADES

I

Prima-dos-tres temps de verb,
Quatre-quinta una cançanta;
l'Enriquet ahí al matí
passejava un prima-quarta.
La quart-tres m'agrada molt
sobre tot si està ben grassa
i bona dos-cinc-quart-cinc
ho és la senyora Ignàcia.
Dóna cinc-cinc com l'Agnés
no se'n trobaria un altra,
doncs per ésser una total
no li fa pas molta gracia.

Lluís Juher Sala

II

—¿C-segón-inverç hú, que primera-inverça-
mitja-segona-pre que hú-dos-tres amb tercera
segona-terça tre-dos-tercera?

Joan Rocabert

JEROGLÍFIC

2

Joan Rocabert

KULTUR

ALBUM DE CARICATURAS
IMPRESAS A DOS TINTAS

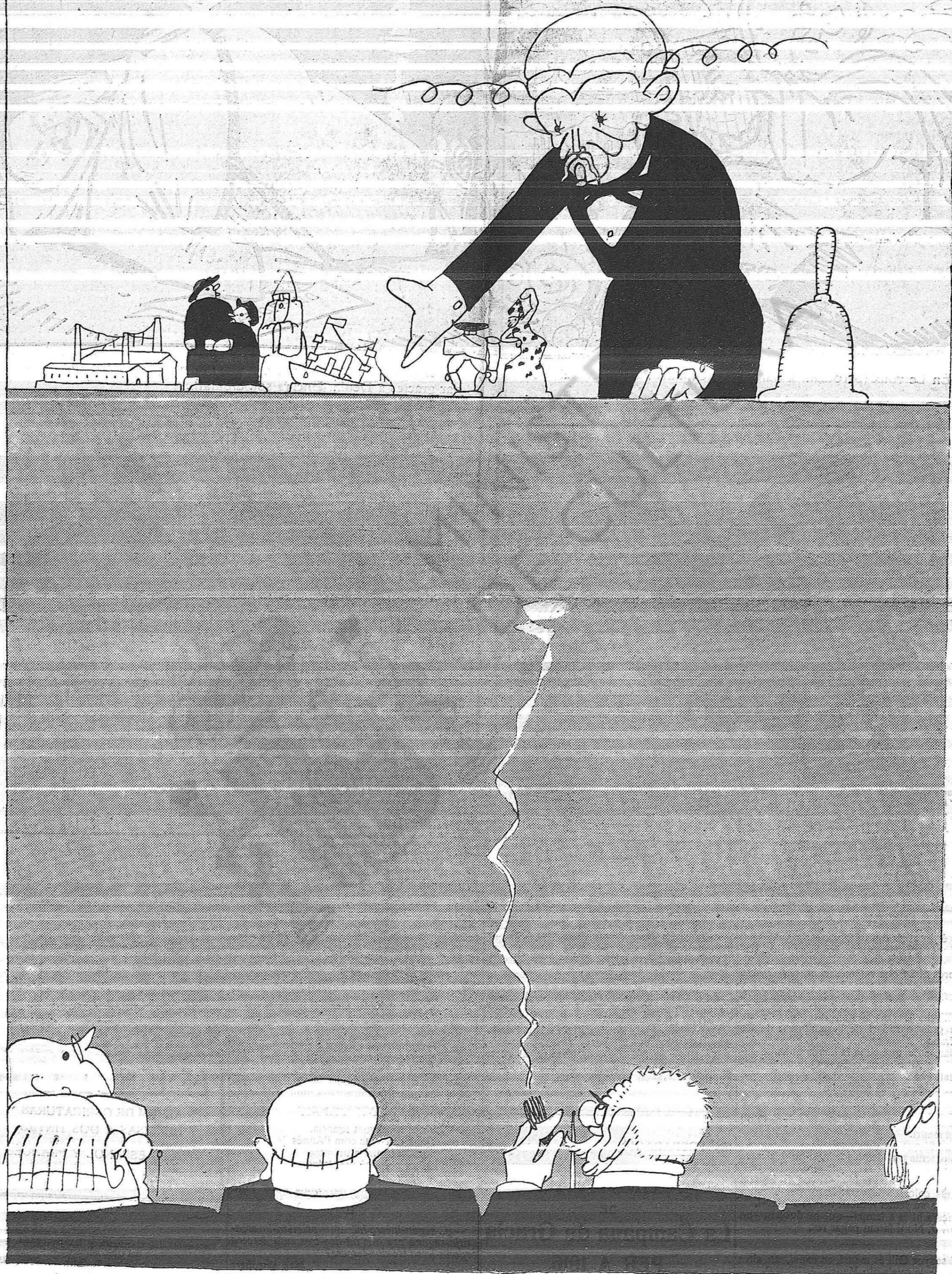
TEXTO ESPAÑOL Y FRANCÉS

UNA peseta

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer
del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y Cia

Paraules del President, al obrir-se el Parlament

Parraip4

—Señores diputados: vamos a continuar la Historia de España...